

Чему Црква која одступа од темељних јеванђељских поставки

Владимиру Легојди су задали питање које су одавно постављали епархије, пастири и лаици наше Цркве: „У време оснивања екуменског покрета, усвојен је принцип: не уводити никакве новине које би удаљавале цркве једне од других. Видимо да се најпре појавило женско свештенство, затим су признали истополни брак те рукоположене свештенства које отворено испољава своју хомосексуалност. У таквој ситуацији, колико је сврсисходно учествовати у Светском савету цркава“? (ССЦ-а, у даљем тексту.)

Одговор (Владимира Легојде, прим. прев.) је зачуђујући. Чињенице чудовишних одступања протестаната – учесника „ССЦ-а“ – од истинског хришћанства се не негирају: „Екуменски покрет данас није уопште онакав, какав је био у тренутку његовог оснивања. Промене које су се догодиле у бројним протестантским деноминацијама су прилично озбиљне. <...> Чему Црква, која одступа од темељних јеванђељских поставки? Све то је трговина са државом која се креће у том правцу, са циљем да очува преференције у замену за лојалност. Патријарх Кирил је више пута нагласио да сматра такав компромис неприхватљивим, саморазарајућим за Цркву.“ (<http://www.patriarchia.ru/db/text/5233489.html>)

У реду. Али следи потпуно неочекиван закључак: „Сама чињеница нашег присуства уноси другачији тоналитет у ове односе, омогућава да се очува хришћанска основа деловања организације“ Иначе, све наведене промене су се десиле баш у периоду нашег учешћа у „ССЦ“. Штавише, недавно су у руководство Савета ушле вође „цркава“ у којима се богохулно благосиљају „истополне везе“. Дакле, где је ту очување „хришћанског темеља“? Не, у „ССЦ-а“ се све више и систематичније отворено манифестује антихришћанство.

А то је горе од богохулних трикова атеиста, зато што покушава да „увуче“ самог Христа у оправдање греха. Против овога сам гласно протестовао на скуповима ССЦ-а. Чује ли се данас неки глас осуде? У ствари, уз „наше“ учешће потиру се хришћанске основе религиозног

живота.

Настављање чланства у ССЦ-а је саучествовање у ругању Христу.

То је оправдање замене Његовог учења либерализмом и хуманизмом.

И ако су шездесетих и седамдесетих година XX века наши екуменисти могли, једва некако, да оправдавају себе надом да ће се протестанти обратити у Православље, сада је свима све јасно. Учешће у ССЦ није било само контрапродуктивно – оно се завршило духовном катастрофом. Сваки од учесника „из православља“ треба да памти речи Спаситеља: „А који саблазни једнога од ових малих који вјерују у мене, боље би му било да се објеси камен воденички о врат његов, и да потоне у дубину морску“ (Мт. 18,6).[1]

Данас је екуменизам отворено служење Сатани. Он лишава спасења не само активне екуменисте, већ и оне који се заносе идејом да је могуће одступити од Христове истине, а и даље сматрати себе „хришћанином“.

Са руског посрбио: **Дарослав Гужвић**

[1] НЗ, превод Синода СПЦ.

Преузето са: <http://www.carsa.rs/>